

Sygn. akt II Ka 377/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Jarosława Kowalczyka

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2023 r.

sprawy **K. Z.**

oskarżonej z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 3 lutego 2023 r. sygn. akt II K 324/21

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w ramach czynu z pkt I przypisanego oskarżonej eliminuje opis obrażeń ciała E. R. (1) i przyjmuje, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci zwichnięcia stawu biodrowego lewego ze złamaniem powierzchni stawowej głowy kości udowej i tylnej krawędzi panewki, złamania trzonu kości ramiennej prawej w 1/3 bliżej, rany głowy w okolicy ciemieniowej lewej, krwiaka podczepcowego w okolicy czołowo – ciemieniowej lewej, wstrząśnienia mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, rany goleni lewej dł. 3 cm na powierzchni przedniej i otarcia naskórka palców II-V ręki prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni i podwyższa orzeczoną w pkt I wobec oskarżonej karę pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) miesięcy;

2. w ramach rozstrzygnięcia zawartego w pkt I na podstawie art. 47 § 3 kk zasądza od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej E. R. (2) nawiązkę w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. 516,60 zł (w tym VAT 96,60 zł) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. R. (2) 840 złotych tytułem kosztów zwrotu zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych za II instancję przyjmując wydatki tego postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 377/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 03 lutego 2023 r. w sprawie II K 324/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----		-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----		-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Zarzuty z apelacji oskarżyciela publicznego: 1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść w postaci wadliwego, wbrew wnioskom płynącym z prawidłowo ocenionych jako wiarygodne opinii biegłych z zakresu medycyny, przyjęciu, że w wyniku naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez oskarżoną K. Z. w dniu 4 marca 2021 r. i doprowadzenia przez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

nią do zderzenia kierowanego przez nią pojazdu z pojazdem, którym podróżowała E. R. (1), pokrzywdzona doznała jedynie obrażeń ciała w postaci rany w obrębie podudzia oraz wstrząśnienia mózgu z krwawieniem podpajęczynówkowym, podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia w oparciu o zebrany materiał dowodowy winny polegać na przyjęciu, że w wyniku zdarzenia E. R. (1) doznała obrażeń ciała wymienionych w zarzucie z pkt. I aktu oskarżenia;

2. Obraza przepisu prawa materialnego w postaci art. 47 § 3 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonej za przypisane jej przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. nawiązki na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w sytuacji gdy pokrzywdzony tym przestępstwem jest ustalony, co winno skutkować orzeczeniem nawiązki na rzecz pokrzywdzonej E. R. (1);

3. Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej K. Z. kary za przypisane jej występki, wyrażającą się w wymierzeniu jej za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 178a § 1 k.k. kary 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy i ustalone na jego podstawie okoliczności sprawy, przede wszystkim zaś wysoki stopień winy

	<p>i społecznej szkodliwości czynów, wynikający z poruszania się przez oskarżoną samochodem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości sięgającym 1,5 promila alkoholu we krwi oraz naruszeniu przez oskarżoną kluczowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, jak obowiązek poruszania się swoim pasem ruchu i doprowadzenia w ten sposób do zderzenia się z innym pojazdem, do czego choćby w najmniejszym stopniu nie przyczynił się kierujący tym pojazdem M. R. (1), jak również względ na cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania, przy uwzględnieniu celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie mają zostać osiągnięte w stosunku do oskarżonej i poczucie sprawiedliwości społecznej, przemawiają za orzeczeniem wobec K. Z. za czyn z pkt surowszej kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy, zaś za czyn z pkt II - kary rodzajowo surowszej w postaci kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy oraz orzeczenie kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 3 lat.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty podniesione przez oskarżyciela publicznego okazały się w części zasadne, co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku we wskazanym poniżej zakresie.</p> <p>Sąd Okręgowy podzielił zdanie skarżącego dotyczące zaistniałego</p>		

błędu w ustaleniach faktycznych, który swoją postać przybrał w wyeliminowaniu z opisu czynu części obrażeń ciała pokrzywdzonej E. R. (1), które zostały wskazane wprost w opinii biegłego lek. M. R. (2) (k. 138) i pozostawieniu jedynie tych obrażeń, które mogłyby być poniesione

w sytuacji, gdyby pokrzywdzona miała zapięte pasy podczas zdarzenia, a na jakie wskazał w sposób mało jednoznaczny biegły lek. M. F. (k. 416). Należy zauważyć, że taka praktyka jest niedopuszczalna, albowiem opis czynu musi dotyczyć zdarzenia rzeczywistego, które miało miejsce, znamion przedmiotowego czynu, stwierdzonych okoliczności, a nie czegoś, co mogłoby się hipotetycznie wydarzyć przy alternatywnym przebiegu zdarzenia. Na przytoczenie zasługuje stanowisko powszechnie obecne w orzecznictwie, które wskazuje, iż opis czynu przypisanego w wyroku skazującym powinien zawierać dokładne określenie czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz jego skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody. Z punktu widzenia znamion strony przedmiotowej przestępstwa dokładne określenie sposobu i okoliczności jego popełnienia wymaga wskazania w opisie czynu tych elementów przebiegu zdarzenia, które wypełniają te znamiona. Opis czynu powinien w związku z tym zawierać komplet znamion, które zostały wypełnione ustalonym zachowaniem sprawcy (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., IV KK 375/11). Następnie, odnosząc się już ściśle do przyjętego stanowiska przez Sąd Rejonowy, przytoczyć należy treść postanowienia Sądu Najwyższego, w którym to wprost wskazano,

że nawet przyczynienie się innego uczestnika ruchu (nawet samego pokrzywdzonego) nie wchodzi w zakres znamiona przestępstwa z art. 177 k.k. A zatem gdyby nawet - w realiach danej sprawy - miało miejsce przyczynienie się kogoś lub czegoś do wypadku, to ów fakt przyczynienia się nie powinien znaleźć odzwierciedlenia w opisie czynu przypisanego sprawcy wypadku drogowego (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2021 r., IV KK 117/21). Brak zapięcia pasów bezpieczeństwa nie miał wpływu na tor poruszania się pojazdu kierowanego przez M. R. (1), zachowanie oskarżonej było bezpośrednią przyczyną zdarzenia z dnia 4 marca 2021 roku. Dodatkowo ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego wynika wprost, iż kierujący pojazdem T. (...) w żaden sposób nie przyczynił się do zaistnienia wypadku, poruszał się prawą stroną jezdni, a przekroczenie dopuszczalnej administracyjnie prędkości nie miało wpływu na powstanie przedmiotowego zdarzenia.

W prawie karnym przyjmuje się, iż jeżeli zaistniałe u pokrzywdzonego uszkodzenie ciała jest następstwem kolizji drogowej spowodowanej przez sprawcę to tego związku ani nie przerywa, ani nie zmienia włączenie się innej przyczyny potęgującej lub mogącej potęgować skutki czy zakres tychże uszkodzeń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2002 roku sygn. IV KK 289/02). W związku z tym to, że pokrzywdzona w chwili wypadku nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa nie może ekskulpować sprawcy i rzutować na kwalifikację prawną czynu, bowiem stojąc na gruncie koncepcji tzw. obiektywnego przypisania

skutku obrażenia jakich doznał pokrzywdzona są następstwem zachowania oskarżonej.

Powyższe okoliczności jednoznacznie dowodzą, iż Sąd Rejonowy błędnie sformułował treść przypisanego czynu i w tym zakresie należało dokonać zmiany w zaskarżonym wyroku, poprzez wyeliminowanie dotychczasowego opisu obrażeń ciała E. R. (1) i przyjęcie, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci zwichnięcia stawu biodrowego lewego ze złamaniem powierzchni stawowej głowy kości udowej i tylnej krawędzi panewki, złamania trzonu kości ramiennej prawej w 1/3 bliżej, rany głowy w okolicy ciemieniowej lewej, krwiaka podczepcowego w okolicy czołowo – ciemieniowej lewej, wstrząśnienia mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, rany goleni lewej dł. 3 cm na powierzchni przedniej i otarcia naskórka palców II-V ręki prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni.

Rozważając kolejny zarzut oskarżyciela publicznego należało stwierdzić, iż niewątpliwie doszło do obrazy przepisu prawa materialnego w postaci art. 47 § 3 k.k., co czyni również i ten zarzut skarżącego zasadnym. Sąd Rejonowy w pkt. I przedmiotowego wyroku zasądził od oskarżonej nawiązkę, do czego był zobligowany ze względu na treść art. 47 § 3 k.k., albowiem K. Z. została nieprawomocnie uznana winną dokonania czynu z art. 177 § 1 k.k.

w zw. z art. 178 § 1 k.k. Jednakże Sąd błędnie ustalił na czym rzecz ów nawiązka powinna zostać orzeczona. Jak wprost wynika z niniejszego przepisu – przedmiotowy środek

kompensacyjny jest orzekany na rzecz pokrzywdzonego, natomiast dopiero w przypadku niemożliwości ustalenia pokrzywdzonego, a w razie jego śmierci w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa osoby najbliższej, której sytuacja życiowa wskutek śmierci pokrzywdzonego uległa znacznemu pogorszeniu, nawiązka powinna być orzeczona na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W niniejszej sprawie niewątpliwie pokrzywdzoną jest E. R. (1) i z racji tego, nawiązka powinna być orzeczona na jej rzecz, co też Sąd Okręgowy uczynił. W tym miejscu można nadmienić, iż przedmiotowy środek kompensacyjny został orzeczony przez Sąd odwoławczy wobec oskarżonej w możliwie najniższej kwocie, tj. 10.000 zł, z uwagi na jej trudną sytuację majątkową – jest osobą bezrobotną wychowującą dwójkę dzieci.

Ostatni z zarzutów dotyczy rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wobec oskarżonej, która za czyn z art. 177 §1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. została skazana na 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawieszono tytułem próby na okres 2 lat, natomiast za czyn z art. 178a § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonej karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Oprócz tego orzeczono środek probacyjny oraz środki karne, które następnie połączono, a także środki kompensacyjne, lecz wymienione środki nie stały się przedmiotem podniesionego zarzutu za wyjątkiem nawiązki za czyn z pkt. I wyroku,

co zostało już rozważone w akapicie poprzednim. Zarzut ten związany był jedynie z błędnym wskazaniem na czyją rzecz winien być zasądzony, a nie zasadności zasądzenia jego w ogóle, czy określeniem jego kwoty. Na wstępie należy zauważyć, że zarzut rażącej niewspółmierności kary może być uznany za trafny i zasadny wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna "bijąca wręcz po oczach" różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich, to stwierdzenie przez sąd drugiej instancji naruszenia tychże dyrektyw, które określa art. 53 k.k., co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9.02.2022 r., sygn. II AKa 232/21, LEX nr 3324690). Kierując się wspomnianymi dyrektywami z art. 53 k.k., a więc uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu, okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze, które ma kara osiągnąć w stosunku do skazanej, przy czym jej dolegliwość nie może przekraczać stopnia winy, biorąc pod uwagę słuszność zarzutu uzupełnienia opisu skutków niedozwolonego czynu, którego dopuściła się oskarżona, mając na względzie przyczynienie się pokrzywdzonej do zwiększenia zakresu obrażeń przez nią poniesionych, należało zgodzić się z zasadnością

argumentacji i podwyższyć wymiar kary pozbawienia wolności do 10 miesięcy za czyn z pkt. I przy jednoczesnym zachowaniu zastosowanej instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary na określony okres próby 2 lat i zasądzonego środka probacyjnego w postaci obowiązku informowania sądu na piśmie o przebiegu próby raz na 6 miesięcy. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrywał się przedmiotowego błędu w stosunku do drugiego czynu objętego wyrokiem. Przy określaniu rodzaju i wymiaru kary za oba czyny na uwagę niewątpliwie zasługuje fakt znacznego stanu nietrzeźwości, w jakim znajdowała się oskarżona, tj. 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu zmierzające do 1,51‰ alkoholu we krwi, który przemawia na jej niekorzyść, natomiast okolicznością łagodzącą jest uprzednia niekaralność oskarżonej. Koncentrując się na okolicznościach dotyczących już tylko czynu z pkt. I wyroku należy zauważyć, że naruszenie reguł ostrożności przez oskarżoną było znaczne, na co wskazuje przywołana już zawartość alkoholu w jej organizmie oraz sam przebieg zdarzenia w postaci przekroczenia administracyjnie dozwolonej prędkości, zjechania na przeciwległy pas, co uniemożliwiło kierującemu samochodem, którym poruszała się pokrzywdzona, jakiegokolwiek skutecznego manewru obronnego (opinia biegłego – k. 238). Jak już wspomniano wcześniej, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę również zachowanie pokrzywdzonej, która nie zapinając pasów bezpieczeństwa przyczyniła się do zwiększenia zakresu poniesionych obrażeń. Tak orzeczone kary wobec oskarżonej K. Z. są adekwatne

<p>do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy i spełnią cele wychowawcze i prewencyjne zarówno w aspekcie indywidualnym, jak i społecznym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt I wyroku polegającą na przyjęciu, że E. R. (1) doznała w wyniku zdarzenia obrażeń ciała w postaci zwichnięcia stawu biodrowego lewego ze złamaniem powierzchni stawowej głowy kości udowej i tylnej krawędzi panewki, złamania trzonu kości ramiennej prawej w 1/3 bliżej, rany głowy w okolicy ciemieniowej lewej, krwiaka podczepcowego w okolicy czołowo - ciemieniowej lewej, wstrząśnienia mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, rany goleni lewej długości 3 cm na powierzchni przedniej i otarcia naskórka palców II-V ręki prawej; - zmianę orzeczenia o zasądzeniu od oskarżonej nawiązki poprzez zasądzenie jej na rzecz pokrzywdzonej E. R. (1); - orzeczenie za czyn z pkt I kary 10 miesięcy pobawienia wolności, zaś za czyn z pkt II kary 6 miesięcy pobawienia wolności oraz jako kary łącznej za te czyny - kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby w wymiarze 3 lat. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Wobec częściowej zasadności zarzutów podniesionych przez oskarżyciela publicznego, wniosek apelacyjny zasługiwał na uwzględnienie w ograniczonym zakresie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2.</p>	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy:</p> <p>I. Obraza przepisów postępowania art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie, pomimo przeprowadzenia wszystkich możliwych dowodów, na niekorzyść oskarżonej K. Z. nie dających się usunąć wątpliwości związanych z prawdopodobieństwem powstania obrażeń u pokrzywdzonej E. R. (2) skutkujących naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres przekraczający siedem dni w przypadku gdyby miała ona zapięte pasy bezpieczeństwa w momencie zderzenia pojazdów;</p> <p>II. Błąd w ustaleniach faktycznych zaistniały na skutek naruszenia opisanych wyżej przepisów postępowania skutkujący nieprawidłowym uznaniem, że K. Z. dopuściła się czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w sytuacji kiedy nie można było w sposób stanowczy wykluczyć możliwości, że gdyby pokrzywdzona E. R. (2) miała w momencie zderzenia zapięte pasy bezpieczeństwa to doszłoby do tzw. lekkich obrażeń jej ciała tj. skutkujących naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres nieprzekraczający siedem dni.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Apelacja obrońcy jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Skarżący podnosząc zarzut obrazy przepisów proceduralnych z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. względem czynu z pkt. I wyroku, nie wskazał żadnych miarodajnych argumentów, którymi mógłby uzasadnić swoje stanowisko, a jedynie prowadzi polemikę nad ustaleniami poczynionymi na podstawie materiału dowodowego, który stał się podstawą do udowodnienia winy za zarzucony oskarżonej czyn, a także podejmuje się przewidywań skutków zdarzenia, gdyby okoliczności były odmienne niż te zaistniałe, tj. gdyby pokrzywdzona E. R. (2) miała zapięte pasy. Nawet taki sposób spojrzenia nie jest przekonywujący do podzielenia stanowiska obrońcy, gdyż wnioski płynące z opinii lek. M. F. (k. 416) przewidują ewentualne skutki zdarzenia w przypadku posiadania przez pokrzywdzoną zapiętych pasów, które nawet w takim stanie rzeczy prawdopodobnie skutkowałyby spowodowaniem obrażeń naruszających czynności narządu ruchu i ośrodkowego układu nerwowego oraz rozstrojem zdrowia na czas przekraczający siedem dni w kodeksowym rozumieniu dyspozycji art. 157 § 1 k.k. Ponadto zaznaczyć należy, że nie należy przeceniać faktu niezapięcia pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzoną, aby umniejszyć winę K. Z., albowiem w odniesieniu do przestępstw polegających na naruszeniu reguł ostrożności koncepcji tzw. obiektywnego przypisania, ustalony musi być</p>	

związek pomiędzy naruszeniem przez współuczestnika ruchu określonej reguły bezpieczeństwa a zmaterializowaniem się samego zdarzenia, zaistnieniem skutku, polegający na tym, że sprawca narusza tę regułę ostrożności, która miała zapobiec realizacji czynu zabronionego na tej drodze, na której w rzeczywistości on nastąpił (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., II KK 306/09). Jak już wykazano w rubryce 3.1, biorąc pod uwagę wszelkie wymienione okoliczności, zachowanie oskarżonej niewątpliwie stanowiło znaczne naruszenie reguł ostrożności i gdyby nie ono, pokrzywdzona nie doznałaby żadnych obrażeń, niezależnie od zapiętych, bądź niezapiętych pasów i m.in. z tego powodu nie można ekskulpować zachowania K. Z..

W świetle powyższych okoliczności i całokształtu materiału postępowania niewątpliwym jest to, że Sąd meriti procedował zgodnie z zasadą obiektywizmu, kierując się przy ocenie dowodów zasadą swobodnej ich oceny wyrażoną w art. 7 k.p.k., dokonując tego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Ponadto, jeśli skarżący zarzuca wadliwą ocenę dowodów ujawnionych w sprawie, to nielogiczne jest podnoszenie zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Naruszenie zasady in dubio pro reo ma wszak miejsce wtedy, gdy sąd prawidłowo ocenił zebrane w sprawie dowody, ale ujawnione wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, wbrew kierunkowi wymienionej zasady

<p>(Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 maja 2023 r., II AKa 287/22). Zdaniem Sądu Okręgowego, w przedmiotowym postępowaniu nie występują niedające się usunąć wątpliwości, toteż zarzut jest niewątpliwie nietrafny. Biorąc pod uwagę wszelkie opisane okoliczności, również te rozważone już szczegółowo i wyczerpująco w rubryce 3.1, zarzuty obrońcy uznano za niezasadne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej spod zarzutu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 03 lutego 2023 r. w sprawie II K 324/21 z wyłączeniem rozstrzygnięć opisanych w rubryce 5.2.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubrykach 3.1 i 3.2. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się istnienia uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 03 lutego 2023 r. w sprawie II K 324/21 w ramach rozstrzygnięcia zawartego w pkt. I, w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyeliminowania opisu obrażeń ciała E. R. (1) i przyjęcia, że pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci zwichnięcia stawu biodrowego lewego ze złamaniem powierzchni stawowej głowy kości udowej i tylnej krawędzi panewki, złamania trzonu kości ramiennej prawej w 1/3 bliżej, rany głowy w okolicy ciemieniowej lewej, krwiaka podczepcowego w okolicy czołowo – ciemieniowej lewej, wstrząśnienia mózgu, krwawienia podpajęczynówkowego, rany goleni lewej dł. 3 cm na powierzchni przedniej i otarcia naskórka palców II-V ręki prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni i podwyższenia orzeczonej za ten czyn wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności do 10 miesięcy; - zasądzenia na podstawie art. 47 § 3 k.k. od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonej E. R. (2) nawiazki w kwocie 10.000 złotych. 	
Zwięźle o powodach zmiany	

Wskazano w rubryce 3.1.	
-------------------------	--

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	~~# art. 439 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III, IV, V	<p>Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. 516,60 złotych (w tym 96,60 złotych podatku VAT) za obronę oskarżonej K. Z. sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tych kosztów zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (wyrok TK z dnia 20 grudnia 2022 roku SK 78/21 nie dotyczy kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym).</p> <p>Ponadto, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. R. (2) kwotę 840 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, określoną zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz orzekł, iż ze względu na zaistnienie przesłanek określonych w art. 624 § 1 k.p.k. wydatki postępowania odwoławczego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.</p>

7. PODPIS

--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Pkt I i III wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok co do czynu z pkt. I – w całości Wyrok co do czynu z pkt II – w części dotyczącej kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana